

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1898/23
9.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиље АА, из ..., чији су пуномоћници Мишо Добријевић и Бојан Добријевић, адвокати из Београда, ул. Шпанских бораца бр. 48/1, против тужене “UniCredit bank Srbija” а.д, из Београда, ул. Рајићева бр. 27-29, чији је пуномоћник Тијана Воротовић, адвокат из Београда, ул. Краљице Наталије бр. 35, ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о жалби тужиље и жалби тужене, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 17970/2016 од 06.07.2021. године, у седници већа одржаној дана 9.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 17970/2016 од 06.07.2021. године у ставу другом изреке, а жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 17970/2016 од 06.07.2021. године у ставу првом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке и предмет у том делу **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом Првог основног суда у Београду П 17970/2016 од 06.07.2021. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље па је утврђено да је одредба члана 3 став 9 уговора о кредиту за куповину непокретности бр. ... од 16.06.2006. године закљученог између тужене и тужиље, која гласи: “уговорне стране сагласно утврђују да банка задржава право да, током трајања овог уговора прилагођава каматну стопу у складу са изменама пословне политике банке, мерама НБС и тржишних услова о чему ће, у случају снижења каматне стопе, корисник кредита бити благовремено обавештен на одговарајући начин, без посебног писаног

обавештења упућеног кориснику кредита”, ништава и да не производи правно дејство, што је тужена дужна признати и трпети.

Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на основу стицања без основа услед неосновано наплаћене разлике између вредности по којој је тужена пустила кредит у течај и вредности по којој је тужиља плаћала доспеле ануитете исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од дана доспелости сваког износа па до исплате, а како је то ближе наведено у овом ставу.

Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи по основу стицања без основа, а на име законске затезне камате на износе једностраног повећања каматне стопе исплати износ од 35.831,78 динара са законском затезном каматом почев од 01.10.2014. године па до исплате.

Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиљи по основу стицања без основа, а на име разлике између више наплаћених ануитета и износа које је тужена вратила тужиљи у виду делимичне превремене отплате кредита исплати износ од 50.856,70 динара, са законском затезном каматом почев од 22.07.2015. године па до исплате.

Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужиљи по основу стицања без основа услед неосновано наплаћене накнаде за обраду кредита плати износ од 89.590,04 динара са законском затезном каматом почев од 29.06.2006. године па до исплате.

Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 211.675,00 динара са законском затезном каматом почев од дана стицања услова за извршење па до коначне исплате.

Тужиља је благовремено изјавила жалбу побијајући решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке наведене пресуде због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући наведену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 386 и 402 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиље основана, а жалба тужене делимично неоснована, а делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима тужене побијана пресуда у потврђујућем ставу другом изреке садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да иста у том делу није захваћена ни битном повредом одредаба поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

На основу утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку, уговором о кредиту за куповину непокретности бр. ... од 16.06.2006. године закљученог између парничних странака, чланом 1 уговорено је да се плаћање ануитета врши у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан уплате. Чланом 3 корисник кредита преузео је обавезу да на дуговану главницу плаћа 4,54% камату на годишњем нивоу, при чему номинална каматна стопа износи 4,25%. Чланом 4 уговора, уговорено је да на дан пуштања кредита у течај тужила ће платити туженој провизију у износу од 2% од укупног износа одобреног кредита и накнаде за обраду кредита. Из обавештења без датума који је тужена упутила тужилу произилази да је у складу са одлуком о мерама за очување финансијског система у вези са кредитима индексираним у иностраној валути, извршен додатни повраћај средстава у износу од 273,88 CHF. Из плана отплате означеног као текући произилази да је 27.03.2015. године обрачуната делимична превремена отплата у износу од 1.186,82 CHF, а 22.07.2015. године у износу од 273,88 CHF.

Споразумом о регулисању међусобних односа клијента-корисника кредита и банке закљученог 01.09.2014. године у вези са предметним уговором о кредиту произилази да је тужена банка средства у висини од 3.089,76 CHF наплатила тужилу као кориснику по основу повећања неодређивих елемената променљиве каматне стопе у периоду од дана пуштања кредита у течај до дана 05.11.2011. године, те да ће се иста искористити за превремену отплату кредита, ако корисник нема доспеле неизмерене обавезе према банци. Анексом 1 уговора о кредиту за куповину непокретности закљученог између парничних странака, дана 16.06.2017. године произилази да се тужила као корисница кредита определила за модел бр. 1 по ком се тужена банка поступајући по одлуци НБС о мерама за очување стабилности финансијског система у вези са кредитима индексираним у иностраној валути обавезала да кредит који је индексан у CHF конвертује у кредит индексан у еврима по курсу који је 5% нижи од средњег курса евра према CHF израчунатог на основу званичног средњег курса динара према еврима и званичног средњег курса динара према CHF који важи на дан закључења анекса и да ће се даље примењивати каматна стопа коју банка примењује на кредите индексане у еврима, а да у моменту закључења анекса укупан износ који корисник дугује банци износи 59.858,04 евра.

Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке произилази да је за период од 16.06.2006. године до 06.06.2016. године тужена банка на име курсне разлике по основу примењеног продајног курса банке, по коме је наплаћивала доспеле ануитете у односу на износ који би наплатила применом куповног курса банке на дан наплате, по којем је кредит пуштен у течај, од тужиле више наплатила износ од 74.458,57 динара. Као датум доспећа потраживања узимају се датуми наплате доспелих ануитета. На име једнократне накнаде за обраду захтева за одобрење кредита тужила је 29.06.2006. године уплатила туженој банци износ од 89.590,04 динара. Према актуелном плану отплате кредита, тужена је на име делимичне превремене отплате умањила главницу кредита 01.10.2014. године за износ од 3.089,76 CHF и 27.03.2015. године за износ од 1.186,82 CHF док је у складу са Одлуком о мерама за очување стабилности финансијског система у вези са кредитима индексираним у иностраној валути која се односи на обавезу банке да утврди укупан износ новчаних средстава који је наплатила по основу повећања неодређивих елемената променљиве каматне стопе у периоду од повећања каматне стопе до почетка примене

Закона о заштити корисника финансијских услуга обавештењем без датума умањила износ главнице кредита 27.07.2015. године за износ од 273,88 CHF. Разлика између стања дуга по кредиту, утврђена као стање дуга по плану отплате без повећања камате из предметног уговора по номиналној каматној стопи од 4,25% и стања кредита по актуелном плану отплате кредита који је претходио умањењу главнице 05.09.2014. године износи 1.573,10 CHF тако да је обрачун више наплаћених износа применом повећане каматне стопе изнад иницијално уговорене 424,76 CHF. Износ од 424,76 CHF у динарској противвредности на дан 22.07.2015. године износи 50.856,70 динара. Укупан износ законске затезне камате на износе повећања каматне стопе од дана наплате сваког појединачног износа до дана умањења главнице заједно за сваки месец изражено у динарима као и у збирном износу до 01.10.2014. године износи 35.831,78 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је као претходно питање ценио да ли је ништава одредба члана 4 предметног уговора којим је предвиђена обавеза корисника кредита, овде тужиле да плати туженој банци провизију на име накнаде за обраду кредита, те је закључио да предметна одредба не прецизира који су то стварни трошкови кредита и зашто се исти везују за износ кредита, због чега је тужилци остао непознат механизам по коме се добија висина трошкова, а што је доводи у неравноправан положај у односу на тужену банку, односно не зна се зашто се тужилца обавезала да плати износ од 89.590,04 динара. Оспорена одредба уговора, по ставу првостепеног суда није у складу ни са одредбом члана 1065 Закона о облигационим односима, с обзиром да банка има право само на стварне трошкове који су настали из кредитног односа, те је наведени члан 4 уговора сходно одредабама 46, 47, 103 и 105 Закона о облигационим односима апсолутно ништав. Као последицу ништавости спорне одредбе тужилац има право да захтева враћање онога што је стечено без основа, то је тужена, сходно одредби члана 104 Закона о облигационим односима дужна тужилци вратити све што је примила на основу ништаве уговорне одредбе, са законском затезном каматом сагласно члану 214 Закона о облигационим односима почев од дана стицања, односно од 29.06.2006. године до исплате, те је одлучено као у ставу петом изреке наведене пресуде.

Даље по закључку првостепеног суда ништава је и одредба члана 1 предметног уговора која предвиђа да корисник кредита има обавезу да кредит врати у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан плаћања чиме се фактички увећава враћање главнице и камате по вишем курсу, а не по куповном курсу по коме је кредит пуштен у течај од стране банке. На тај начин тужилца поред враћања реалне вредности примљеног новца и накнаде за коришћење истог дужна је да плати скривену накнаду у вредности разлике куповног курса банке и продајног курса банке што је супротно начелу савесности и поштења и фактички ставља уговорне стране у неравноправан положај, противно начелима из члана 12 и 15 ЗОО и члана 1065 ЗОО. Применом члана 46, 47, 103 и 105 Закона о облигационим односима одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Првостепени суд је на основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврдио висину курсне разлике по основу примљеног продајног курса банке, по коме је наплаћивала доспеле анuitете у односу на износ који би наплатила применом куповног курса банке на дан наплате, по којем је кредит пуштен у

течај, затим износ на име законске затезне камате на износе једностраног повећања каматне стопе који на име разлике између више наплаћених ануитета износа које је тужена вратила тужили у виду делимичне превремене отплате кредита, те је одлучено као у ставу другом, трећем и четвртном изреке пресуде. На досуђене износе накнаде првостепени суд је тужили признао законску затезну камату, сходно одредби члана 214 Закона о облигационим односима и то на износе из става другог изреке пресуде почев од дана стицања, па до исплате, на износе из става трећег од 01.10.2014. године као дана када је извршено прво умањење, па до исплате и на износ из става четвртог од 22.07.2015. године, као дана последњег умањења главнице па до исплате, ценећи да је тужена несавесна даном закључења спорних одредби, имајући у виду да је реч о унапред припремљеном формуларном уговору.

Неосновани су жалбени наводи тужене да је неутемељен закључак првостепеног суда да је ништава одредба члана 1 став 2 уговора што је цењено као претходно питање, којим је уговорено да ће банка средства кредита одобрити у динарској противвредности по средњем курсу банке на дан пуштања средстава, а да ће корисник кредита, све плативе износе по овом уговору, као што су дугована главница, камата отплаћивати по продајном курсу банке важећем на дан конкретне отплате указивањем да је побијана пресуда у ставу другом изреке донета неправилном применом одредби материјалног права.

Одредбом члана 395 ЗОО, прописано је да се новчане обавезе које гласе на плаћање у некој страниој валути, могу испунити у домаћем новцу, по курсу који важи у тренутку плаћања обавезе. Међутим, овом одредбом није опредељено који ће се курс обрачунске валуте применити у односу на њену куповну, продајну или средњу тржишну вредност. Стога произилази да уговорне стране могу утврдити било који тржишно одређени курс прерачуна обрачунске валуте, али је неопходно да се истом валориметру и истом курсу утврђује вредност пласираних кредитних средстава и висина доспелих рата за враћање.

Супротно наводима жалбе тужене, правилно је првостепени суд, ценећи као претходно питање ништавост предметне одредбе члана 1 став 2 уговора о стамбеном кредиту, закључио да је противна одредби члана 15 Закона о облигационим односима јер је њом нарушено начело једнаке вредности давања и то на штету тужиле као слабије стране у уговорном односу. Наиме, двострука заштита у уговору о кредиту кроз истовремено уговарање валутне клаузуле и исплате кредитног износа по средњем курсу, а отплате по продајном курсу, у директној је супротности са начелима равноправности странака и еквивалентности узајамних престација, због чега је ова уговорна одредба будући да је у супротности са чланом 11 и 15 Закона о облигационим односима ништава у смислу члана 103 наведеног закона. Такође, у конкретном случају тужила и тужена банка нису закључиле уговор о купопродаји стране валуте, који представља уговор са тренутним престацијама и на основу ког уговора банка остварује зараду куповином и продајом стране валуте по различитим курсевима. У конкретном случају, ради се о уговору о кредиту код ког банка остварује профит на основу уговорене камате, односно висине њене стопе, која представља цену новца стављеног на располагање кориснику кредита, а што јасно произилази из одредбе члана 1065 Закона о облигационим односима. Уговарање одредбе по којој би тужила поред цене одобреног кредита у виду камате на одобрени износ, била обавезна да враћа кредит по

вишем курсу од курса стране валуте за који је везан одобрени кредит који је банка обрачунала приликом стављања кредита на располагање, представљало би уговарање скривене накнаде која није у складу са правном природом и појмом уговора о кредиту. С тим у вези, правилно је првостепени суд закључио да је тужена банка у обавези да тужили на име курсне разлике по основу примењеног продајног курса банке по коме је наплаћивала доспеле ануитете у односу на износ који је наплатила применом куповног курса банке на дан наплате, сагласно одредби члана 210 ЗОО изврши повраћај неосновано наплаћеног износа од 74.458,57 динара, са законском затезном каматом на појединачне износе почев од дана стицања, сходно члану 214 истог закона, с обзиром да је била дужна да познаје императивне норме које регулишу уговарање девизне клаузуле и курсева за отплату кредита.

Применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

По ставу Апелационог суда, основано је жалбено указивање тужене да је побијана одлука садржана у ставу првом, трећем и четвртом изреке наведене пресуде захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, с обзиром да не садржи разлоге о битним чињеницама, односно дати разлози су нејасни и противречни и постоји противречност о битним чињеницама између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржине исправа и изведених доказа.

Наиме, првостепени суд је одлуком садржаном у ставу првом изреке наведене пресуде утврдио ништавост одредбе о променљивој камати из члана 3 став 9 предметног уговора, при чему је потпуно занемарио чињеницу да су парничне странке наведене одредбе уговора ставиле ван снаге дана 01.09.2014. године потписивањем Споразума о регулисању међусобних односа клијента-корисника кредита и банке у вези са уговором о кредиту и с тим у вези, првостепени суд није дао ни разлоге да ли тужила има правни интерес за подношење тужбе за утврђење ништавости предметне одредбе наведеног уговора о стамбеном кредиту, а како се то основано жалбеним наводима тужене указује.

Наиме, Споразумом о регулисању међусобних односа клијента-корисника кредита и банке у вези са уговором о кредиту од 01.09.2014. године поред повраћаја средстава и отклањања последица повећања каматне стопе, парничне странке су се чланом 6 споразума сагласиле да се закључењем споразума о регулисању међусобних односа корисника кредита и банке у вези са уговором о кредиту, сматра да су сви међусобни односи банке и корисника кредита везани за примену уговорених неодређивих елемената променљиве каматне стопе пре почетка примене Закона о заштити корисника финансијских услуга решени, да по том основу ниједна од страна потписница нема потраживања према другој страни и сагласно члану 8 споразума уговорне стране су се сагласиле да уговор о кредиту у свему остаје на снази, изузев у делу који предвиђа могућност измене каматне стопе на основу елемената који се сматрају неодређивим у смислу члана 8 Закона о заштити корисника финансијских услуга.

По ставу другостепеног суда, првостепени суд уопште није дао ни разлоге за

заузети став да је ништава одредба члана 3 став 9 предметног уговора о кредиту нити садржи разлоге због којих првостепени суд сматра да је основано потраживање тужиле, а како је то ближе наведено у ставу трећем и четвртом изреке побијане пресуде. Такође, а како то произилази из образложења побијане пресуде нејасно је из којих разлога првостепени суд пуноважност одредбе о променљивој камати из члана 3 став 9 предметног уговора, доводи у везу са пуноважношћу одредбе члана 1 предметног уговора која предвиђа да корисник кредита има обавезу да кредит врати у динарској противвредности по продајном курсу банке на дан плаћања чиме се фактички увећава враћање главнице и камате по вишем курсу, а не по куповном курсу по коме је кредит пуштен у течај од стране банке. Наиме, један од елемената права на правично суђење је и право на образложену судску одлуку која подразумева обавезу суда да наведе јасне, довољне и разумљиве разлоге на којима заснива своју одлуку, чиме се истовремено даје гаранција странкама у поступку да је суд размотрио наводе странака и изведене доказе да се таква одлука може испитати у жалбеном поступку.

Основано се жалбеним наводима тужене оспорава правилност побијане одлуке, садржане у ставу петом изреке, с обзиром да је донета неправилном применом материјалног права о чему другостепени суд води рачуна и по службеној дужности, због чега у том делу чињенично стање није потпуно и правилно утврђено.

Одредбом члана 1065 Закона о облигационим односима, прописани су битни елементи уговора о кредиту, тако што је одређено да се банка обавезује да кориснику кредита стави на располагање одређени износ новчаних средстава, на одређено или неодређено време, за неку намену или без утврђене намене, а корисник се обавезује да банци плаћа уговорену камату и добијени износ новца врати у време и на начин како је утврђено уговором. Међутим, сагласно одредби члана 1066 Закона о облигационим односима прописано је да се уговор о кредиту закључује у писаној форми и да се у истом мора утврдити износ кредитних средстава, као и услови давања, коришћења и враћања кредита. Из садржине ове законске одредбе несумњиво произилази закључак да се уговором о кредиту сачињеном у писаном облику, поред битних елемената тог уговора, могу уговорити и посебне накнаде и трошкови кредита као услов давања кредитних средстава на коришћење.

Одредбом члана 4 став 1 тачка 2 Закона о банкама (“Службени гласник РС”, бр. 107/05, са каснијим изменама и допунама) који је био на снази у време закључења спорног уговора, прописано је да банка може између осталог обављати и кредитне послове-давање и узимање кредита. Овим законом није ближе прописана садржина уговора о кредиту, нити су прописана права и обавезе банке и клијента, али из одредбе члана 42 тог закона, произилази да се на уговору закљученим између банке и клијента примењују општи услови пословања банке, које је банке дужна да истакне у својим пословним просторијама на видном месту и то најмање 15 дана пре њихове примене. Одредбом члана 43 наведеног закона, утврђено је овлашћење Народне банке Србије да пропише јединствени начин обрачуна и објављивања трошкова, камате и накнада банкарских услуга и то нарочито по основу депозитних и кредитних послова. Сагласно оваквом законском уређењу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга у вези са реализацијом кредита, али је таква уговорна одредба правно ваљана само под условом да је у понуди банке садржина врста и висина свих накнада и других трошкова који падају на терет корисника кредита исказим у фиксном

или процентуалном износу у односу на износ одобреног кредита. Обавеза обавештавања корисника кредита у предуговорној фази заснована је на начелу савесности и поштења, односно права корисника кредита на информисање. Тиме се конституише дужност банке да кориснику пружи информације и одговарајућа обавештења о условима који се односе на битне елементе уговора о кредиту, као и услове давања, коришћења и враћања кредита. Наведена обавештења се морају предочити кориснику кредита у писаном облику у предуговорној фази. Њихова сврха се исказује у давању објашњења кориснику кредита о условима који се односе на његова укупна задужења по основу одобрених кредитних средстава. Циљ таквог обавештавања корисника кредита је да се истом, на темељу тачних разумљивих критеријума, омогући да процени економске последице које преузима закључењем уговора о кредиту. Стога се уговорени трошкови кредита морају укључити у ефективну каматну стопу у одговарајућем процентуалном износу, без обзира да ли су исказани у одговарајућем проценту у односу на износ одобреног кредита или у фиксном износу. Према томе, ефективна каматна стопа не представља основ наплате у њој обухваћених трошкова обраде кредита, већ се њоме исказују укупне обавезе корисника кредита у односу на накнаде и трошкове који су настали приликом одобравања кредита и који ће настати у току реализације уговора о кредиту, а који су познати приликом његовог обрачуна. С тим у вези, првостепени суд услед неправилне примене материјалног права, пропустио је да на поуздан начин утврди да ли је тужилци као кориснику кредита, банка доставила понуду која садржи обавештење о врсти и висини свих накнада и других трошкова који падају на терет тужилца, као корисника кредита, како би тужилца на темељу тачнијих, разумљивих критеријума могла да процени економске последице које преузима закључењем уговора о кредиту.

Укинуто је и решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке побијане пресуде, јер зависи од исхода спора.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде на основу члана 391 став 1, 392 став 2 и 401 тачка 3 Закона о парничном поступку.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити битну повреду одредаба парничног поступка на које му је указано од стране другостепеног суда, па ће уз правилну примену материјалног права, на основу свих изведених доказа правилно ценити садржину Споразума о регулисању међусобних односа клијента-корисника кредита и банке у вези са уговором о кредиту, од 01.09.2014. године и с тим у вези дати јасно и аргументовано образложење да ли тужилца има правни интерес за подношење тужбе ради утврђења ништавости предметне спорне одредбе члана 3 став 9 уговора о кредиту за куповину непокретности бр. ... од 16.06.2006. године, од каквог је значаја на основаност новчаног потраживања по основу стицања без основа на име законске затезне камате на износе једностраног повећања каматне стопе и стицања без основа на име разлике између више наплаћених ануитета и износа које је тужена вратила тужилци у делимичне превремене отплате кредита одредба члана 6 наведеног споразума којим су се парничне странке сагласиле да закључењем споразума о регулисању међусобних односа корисника кредита и банке у вези са уговором о кредиту, сматра се да су сви међусобни односи банке и корисника кредита везани за примену уговорених неодређивих елемената променљиве каматне стопе пре почетка примене Закона о заштити корисника финансијских услуга решени, те да по том основу ниједна од страна

потписница нема потраживање према другој страни. На поуздан начин ће утврдити да ли је тужена у форми писаног обавештења пре закључења уговора, корисника кредита на њему разумљив начин упознала са свим економско-финансијским последицама ризика које ће он преузети прихватањем уговорне валутне клаузуле, да ли је у предуговорној фази информисала тужиљу о врсти и висини свих накнада и других трошкова који падају на тере тужиље као корисника. Пошто поступи по примедбама из овог решења у смислу члана 398 став 2 Закона о парничном поступку, првостепени суд ће одлучити о преосталом делу тужбених захтева, при чему ће за своју одлуку дати јасне, потпуне, непротивречне разлоге који су довољни да одговоре на суштинске аспекте чињенично-правне аргументације о основаности потраживања тужиље, имајући у виду право странке на образложену судску одлуку.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић